Analize și opinii

Dan Diaconu: Și nouă ce ne-a mai rămas?

Acum 40 minutes 31 Vizualizari 7 Timp de citire

Pătim prețuri aberante la energie. Zi de zi, chestii care țin de normalitatea așa-zisei civilizații pe care o clamează *pro-ioropienii(sic!)* ajung să le mănânce oamenilor ultimul bănuț din portofel. Văd prin piețe oameni amărâți care-și numără banii pentru o legătură de pătrunjel. Dincolo de tarabă(dacă are tarabă!) stă o băbuță la fel de amărâtă, care din acei bani abia-și face de-o pâine și de transportul până la piață de a doua zi. Și uite-așa văd în ochii lor obsedanta întrebare: **„Nouă, ce ne-a mai rămas?”**.

Propaganda a transformat oameni altă dată normali, blajini, buni de pus pe ramă – cum se spune în popor – în adevărate fiare revanșarde, gata să te snopească în bătaie, să te calce în picioare sau să te lichideze pentru delictul de-a avea altă opinie. În totalitara glumă proastă denumită pandemie, găseai lesne indivizi cu creierii fierți, gata să te pună sub acuzare pentru că nu te-ai vaccinat. Prostul ăla care e șeful CNCD ajunsese să se roage de Guvern să dea mai repede legislația de obligativitate a vaccinării pentru că ei, „*la CNCD, sunt OK cu aceste reglementări*”. Imaginați-vă că totul ar fi mers snur. Ce-ar fi fost atunci? „**Nouă ce ne-ar fi rămas de**

Zi de zi vedem încălcări flagrante ale legii. Vedem procurori ticăloși în acțiune și vedem cum put de incompetență. Marius Iacob, nulitatea care s-a cocoțat pe vâlva făcută de Diaconescu în cazul Elodia, e același Marius Iacob care-a stat de-a dreapta nulității Kovesi în perioada în care Cicloapa a readus spectrul stalinismului în România, distrugând programatic toate elitele țării. Principala vină pe care ți-o aducea Parchetul patronat de Kovesi-Iacob(la umbra călduță a Secret Service) era aceea de a te fi ridicat deasupra mediei sau de a fi deranjat oarece interese de-ale străinilor sau de-ale șobolanilor de-aici cărora patronii lor străini le dădeau voie să halească firimiturile, în sfidarea legii. Acum, îl vedem pe același Marius Iacob instrumentând nu una, ci trei bășini juridice împotriva singurului candidat legitim la președinție. Dacă n-ar fi tragic, încropelile de elev repetent de clasa a treia ale lui Iacob ar fi de râs, putând deveni adevărate succese pe piața de stand-up comedy. Și, în condițiile în care vezi agresiunea rudimentară a unor instituții de forță asupra unui om cu vizibilitate, n-ai cum să nu te întrebi: **„Dar nouă ce dreptate ne-a mai rămas?”**.

Nu mai avem loc de ei. Ăia de la CCR se înghesuie la cașcaval după ce au dat lovitura de stat. Au ajuns să ceară medalii, prime, până și buget pe medicamente care l-ar fi făcut invidios și pe Steve Jobs. Credeți că medicamentele ălea vă fac nemuritori, ticăloșilor? Mai mult, își fixează prime de exit la care nu pot spera decât cei din zona managementului superior de prin multinaționale. Pensiile lor, alături de cele ale magistraților cuviincioși cu sistemul, ajung să-i sfideze tocmai pe amărâții care toată viața au contribuit cu sudoarea lor la pensiile faraonice ale oamenilor sistemului. Amărâți cărora li se contestă acum tocmai dreptul de a avea o pensie care să țină cât de cât pasul cu inflația devastatoare generată de excesul ticăloșilor de la putere. Ce spun ochii bieților oameni păcăliți zi de zi, ceas de ceas? Ce spun mușchii lor sleiți, gurile lor suferinde de foame și trupurile mâncate de boli netratate din cauză că medicamentele sunt prea scumpe? Doar atât: **„Și nouă ce ne-a mai rămas?”**.

Țara e împărțită: într-o parte slugile baronilor străini, în cealaltă noi, restul. Noi, **pleava societății**, noi, **„mahalaua ineptă”**, noi cei care ajungem să deranjăm pentru că ridicăm privirea. N-ai voie să miști în front, brațele tale sunt bune doar pentru muncă, pentru ca fanarioților de la butoane să le rămână ceva substanțial după ce plătesc tributul! N-ai voie să miști, ești obligat să porți botniță pentru a nu gusta din strugurii stăpânului, iar grumazul tău nu-i bun decât ca exercițiu pentru bocancul lui. Crezi că exagerez? Dacă te întrerup din lectură la ce te gândești prima dată? Cumva că s-au rostogolit facturile peste tine, că n-ai bani să-i dai copilului de mâncare, că te amenință șeful că te dă afară sau că simți că „*plutește ceva rău în aer*”? Te-ai obișnuit să trăiești cu frică, asemeni unui șobolan care râvnește la bucata de pizza aruncată de un îmbuibat pe lângă tomberon. Lucește frumos junk-food-ul ăla, dar ți-e frică să nu te vâneze pisica de după copac. Nu știi că ar fi acolo, dar dacă e? Zi de zi ești vânat de camere video, ești urmărit ca un cobai, ascultat de telefon, de televizor și de celelalte device-uri care crezi că-ți asigură fericirea și care, de fapt, sunt lanțurile pe care ei ți le pun. Iată, mă ridic și am puterea să văd totul de deasupra, acea putere pe care i-a dat-o Asmodée lui don Cléofas în nuvela imaginată de Lesage. Dând la o parte totul nu văd decât un imens nor negru de temeri care vă guvernează pe toți. Biată națiune de sclavi, având ca unic ideal doar să-i smulgă un zâmbet de simpatie unui stăpân și bucurându-se când vecinului – la fel de amărât – îi merge mai rău decât lui. Stai într-o baltă puturoasă reprimându-ți toate impulsurile astfel încât, abia prin somn, inconștientul tău exclamă în disperare **„Nouă ce ne-a mai rămas?”**.

Nu vreau să dau nimănui false iluzii. Mai nimeni nu vrea să înțeleagă un adevăr care-i valabil din toată istoria: **ei sunt puțini, insignifianți și, în realitate, n-au nicio putere**! Așa a fost mereu, doar că lașitatea, prostia și teama care vă caracterizează au fost tarele pe care le-au exploatat mereu cu succes. Ei știu că mustești de ură, ei știu că ești revoltat, dar seara nu fac altceva decât să zâmbească superior: încă o zi în care ți-au mai stors un strop din viață, încă o zi în care-au trăit pe spatele tău. Încă o zi în care ei adorm cu satisfacție, în timp ce tu, suspinând atunci când pui capul pe pernă te întrebi disperat: „**Și nouă ce ne-a mai rămas?**”.

Mereu și mereu aceeași întrebare pe care ți-o pui fără a avea puterea de a privi realitatea în față: ți se dă cât să nu mori, cât să te zbați la o limită cât de cât suportabilă, ți se spune că ai bunăstare când trăiești în sărăcie, ți se spune că ai libertatea când de fapt ești în pușcărie, ți se spune că ai parte de justiție, în condițiile în care știi că dacă ajungi acolo vei avea parte de cea mai mare nedreptate. Ți se spune că ai totul, când de fapt nu ai nimic. Și, dacă mai ești și cretin, ajungi să-ți dai chiar viața pentru acel nimic!

Scapă de întrebarea idioată în care te întrebi ce ți-a rămas pentru că răspunsul îl vezi în fiecare zi: **NU ȚI-A RĂMAS NIMIC!** Și, probabil, nici nu meriți să-ți rămână. Singurul drept pe care-l ai e acela de a spera la bunătatea stăpânilor, de a crede mereu ca un tâmp, că poate mâine îți va rămâne și ție ceva. Nu, nu-ți va rămâne pentru că așa e făcută lumea! Lupii știu că în fiecare casă, după perdele, se ascund cei slabi și că atunci când le e foame nu trebuie decât să spargă la întâmplare o ușă pentru a-i devora pe cei care care dârdâie de după perdea. Asta e lumea, cu toate că ești la fel ca lupii, te comporți ca o oaie. Ți „s-a montat” în creier o capcană. Ești prizonierul creierului tău care-a fost condiționat să creadă că e oaie și că e mai bine așa! Așa trăiești, în propria pușcărie mentală. Păi dacă e mai bine așa, dacă nu ai curajul să-ți privești călăul în ochi, să i te opui, atunci îți meriți soarta! Nu te mai plânge dacă stai și dârdâi de după perdea. Așteaptă-te să te caute lupul și să-ți spună că-i e foame. Da, acel lup care nici măcar putere nu are, ci doar o iluzie.

Tu chiar crezi că un hoț de camioane, un covrigar retardat și haitele lor de retardați analfabeți sunt „puterea”? Tu chiar crezi că ăștia își merită locul? Dacă preferi să rămâi în situația asta penibilă, continuă să te întrebi precum nebunul „nouă ce ne-a mai rămas?”, dar dă-ți și răspunsul, ca să înțelegi cât de nevolnic ești. Și mai trage un rând de perdele la geam! Cine știe, poate lupul care te urmărește cu ajutorul camerei din telefonul tău nu te va vedea!

Autor: Dan Diaconu

Sursa: https://trenduri.blogspot.com/

Despre autor

editor